



Els habitatges del senyor ministre

Carta enviada a diversos mitjans de comunicació

Sóc una dona retirada, tinc 70 anys. Aquests dies he llegit, les declaracions realitzades pel Sr. Alvarez Cascos, en relació a la facilitat econòmica que tenim els espanyols per poder comprar un habitatge i que això és el que fa que els preus es disparin.

Voldria fer-li arribar al Sr. Cascos (perquè segurament són "cascos" el que té a les orelles i als ulls, i això no li permet veure la realitat que l'envolta) el sentiment que produeix llegir declaracions com aquesta als mitjans de comunicació. Jo que sóc una persona retirada, després d'haver treballat durant més de 40 anys, cobro una pensió de 64.000,-ptes. I pago lloguer des de fa molts anys, mai no m'he pogut permetre el luxe de

comprar-me un habitatge. Clar que jo parlo d'una època diferent. Ara, amb la pensió que tinc, encara és més difícil que pugui canviar de casa, amb prou feines arribo a final de mes. Tinc dues nétes, una de 23 anys i una altra de 20, que encara viuen a casa dels pares perquè el poc sou que poden guanyar no els permet independitzar-se i plantejar-se un habitatge propi.

A la meva edat és incomprendible que en una societat que anomenen del benestar encara els joves no puguin fer plans per a construir una família, ja que la precarietat laboral els envolta. Segurament, Sr. Cascos, vostè no té aquest problema, el seu sou li permet invertir en un luxós habitatge i mantenir-lo i segurament la seva senyora no

haurà de patir

per la seva pensió de viduïtat, ja que és de suposar que podrà deixar-la acomodada.

Sr. Cascos, hauria de posar els peus a terra, potser treballar en les mateixes condicions d'instabilitat que viuen els joves d'avui, i després podria parlar amb coneixement de causa i acusar la resta dels seus conciutadans de voler ser massa avariciosos i viure adequadament, cosa que segons vostè és el que fan actualment. Té raó, la culpa és tota nostra per voler viure en un habitatge en condicions, amb la de ponts que hi ha al país...

Agustina Montagut, L'Anoia

Autobusos de Barcelona; "una coctelera"

Sembla mentida que ningú, a hores d'ara, encara no s'hagi queixat públicament sobre els conductors dels autobusos municipals de Barcelona.

L'Ajuntament de Barcelona posa molta cura perquè els autobusos de la Ciutat Comtal tinguin tota mena de facilitats tècniques per als incapacitats i la gent gran, però, ¿qui recicla els conductors d'aquests tan sofisticats autobusos? Se'ls hauria de fer un curset perquè sàpiguen que la gent gran, les arrencades i les frenades brusques, les patim dintre del nostre cos. Jo he anat dues vegades per terra, amb els consegüents cops, per una frenada i una arrencada sense cap necessitat de fer-ho tan sobtadament.

Seria bo que la Corporació Metropolitana tingués cura d'aquests conductors que sembla que sacsegin una coctelera.

Sixte Moreno, Barcelona

Un impost injustificat

Observo en tots els mitjans, incloent-hi aquesta revista TARDOR, que en totes les reivindicacions que es fan no es fa prou èmfasi sobre l'impost de l'IRPF als jubilats. Quina justificació té descomptar-nos un 18% sobre el rendiment personal? És que durant la nostra vida professional no vam pagar prou? Diuen que si no vénen immigrants, dintre d'uns anys no es podran pagar les pensions. Bé doncs, aquí deixo la meua pregunta. Què es pensa fer? Us animo a fer una campanya sobre aquest impost. Us imagineu si no ens traguessin aquest 18%?

Josep M. Pifarré Closas, Tarragona. 74 anys